

66. Add, Uram, sose panaszkodjam...

1. Add, U - ram, so - se pa - nasz - kod - jam, Ne mond - jam ne - ház -
Ke - resz - tem in - kább bé - kén hord - jam, Mi - ként azt Te is

nek i - gád, Hor - do - zád. Hall - gat - ni ta - níts meg Te en - gem, Adj

tü - rel - mes szí - vet, U - ram, Hogy re - ád néz - zek én min -

den - ben, Tedd sze - re - tet - té fáj - dal - mam.

2. Tudod, mily könnyen elfeledlek, Bár nem vallom meg, titkolom.
S mily nagyra tartom az erőmet, Ha kereszt nincs a vállamon!
Hogy önbizalmát törd szívemnek, És megmutassad mi vagyok:
A kereszt által szegyeníts meg, Így kevélységem szűnni fog.

3. A futásomban észrevetted, Hogy gyakorta megbotlottam,
És sokszor a csalárd érzelmet Hithaladásnak tartottam.
Hogy megmutasd, mily nagy a károm, Hogy téled messzire tértem:
Rám keresztet tettél immáron, Egy új, tövises ösvényen.
4. Tudod, hogy eléd hányszor lépek, Meg nem becsülve közeled;
Csak üres szóval áldlak téged, S csak kötelesség érzettel.
Boldogíts engem, hogy imában Megismerhessem közeled!
A kereszt kell, hogy nyomja vállam, Mert így vagyok csak a tied.
5. Te mindent látsz, és mindent ismersz, Mert nincs is titok előtted;
A sóhaj, mely csak születni kezd, Te előre megnevezed.
Add, Uram, hogy Te szent parancsod Az első legyen éltemben;
Adj szent békédben nékem lakot, Hogy szívem büntől ment legyen!
6. Szent nyugalmadban nem zavarják A bűnös vágyak szívemet;
Ha panaszkodtam, békét adtál, Így terhem s igám könnyű lett.
Ha kísértés próbálja lelkem A földi szenvedésekben,
Elég nékem a Te kegyelmed, S keresztm üdvömmé leszen.
7. Én többé nem panaszkodom már, Csak hálát mondok tenéked,
Mert porba sújtva, megtörve bár, Megtalálom szereteted.
Az út, mely oly nehéznek látszott: A boldogsághoz elvezet,
Mert minden javára válik ott Annak, ki téged hõn szeret!

67. Áldjátok most az ég királyát...

Előző énekre.

1. Áldjátok most az ég királyát, Nevének mind hódoljatok;
Hallatja mennydörgésben szavát, Előtte porba hulljatok!
Hatalmát a vihar is zúgja, A magasságban mennydörög,
Villámit Ő fel-felvillantja, És ki így is szól, az örök!
2. Az Úr szava szól földön, vízen, S mint mennydörgés, úgy hangzik fel;
Megtérést hirdet a nagy Isten, Ó, halld hát, ember, s ébredj fel;
Az Úrnak szava zeng erővel, Dicsőséggel, hatalmasan;
Villámmal int és fényjelével, Hogy büntetésre készen van.
3. Magatokat megalázzátok, Ne késsetek, ti emberek;
Az intő szót mind meghalljátok, Mert egykor megítéltetek!
Az Úr viharral figyelmeztet, Hogy közeleg a végromlás;
A Megmentőhöz megtérjete, Ki most még segítséget ad.
4. Az Úr a felmagasztalt király, Ki mindeneknek áldást ad,
Frigyére az ég boltozatán S nagy kegyelmére rámutat.
Ti népek, azért halljátok ezt, És tiszteljétek hatalmát!
Haragja nagy kegyelemmé lesz, S Ő nektek üdvöt, békét ad.